

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 11.11.1991, sp. zn. 9 Co 286/92, ECLI:CZ:NS:1991:9.CO.286.1992.1

Číslo: 41/1993

Právní věta: Nedošlo-li ke skončení zaměstnání pracovníka v hornictví se stálým pracovištěm v hlubinných dolech z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nelze uvedené zaměstnání v podzemí pokládat za jeho dosavadní zaměstnání, a to i když ke skončení zaměstnání na tomto pracovišti došlo z důvodu zdravotní prevence před onemocněním vlivem pracovního prostředí.

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 11.11.1991

Spisová značka: 9 Co 286/92

Číslo rozhodnutí: 41

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Sociální zabezpečení

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 41

Nedošlo-li ke skončení zaměstnání pracovníka v hornictví se stálým pracovištěm v hlubinných dolech z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nelze uvedené zaměstnání v podzemí pokládat za jeho dosavadní zaměstnání, a to i když ke skončení zaměstnání na tomto pracovišti došlo z důvodu zdravotní prevence před onemocněním vlivem pracovního prostředí.

(Usnesení bývalého Nejvyššího soudu České republiky z 11. 11. 1991, [9 Co 286/92](#))

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze 14. 9. 1989 byla zamítnuta žádost navrhovatele o invalidní důchod s odůvodněním, že podle posudku posudkové komise sociálního zabezpečení bývalého Okresního národního výboru v P. z 10. 8. 1989 není invalidní ani částečně invalidní a invalidní důchod mu proto nenáleží.

V opravném prostředku proti tomuto rozhodnutí navrhovatel namítal, že jeho zdravotní stav a pracovní schopnost nebyly správně posouzeny. K Uranovým dolům P. nastoupil v roce 1969, během výkonu hornického zaměstnání se v oboru vyučil a před vyřazením z dolu v roce 1984 mu byla přiznána 8. kvalifikační důlní třída. Od té doby vykonával svému dosavadnímu hornickému povolání

nepřiměřené povrchové zaměstnání strážného, v němž jeho původní výdělek v částce kolem 8 000 Kčs měsíčně značně poklesl. V současné době si vydělává 2100 Kčs měsíčně a dále je mu vyplácen příplatek v částce 1900 Kčs měsíčně. Jeho zdravotní stav se však neustále zhoršuje a obává se, že za nějaký čas nebude vůbec schopen nějaké zaměstnání vykonávat. Požadoval proto přiznání invalidního důchodu.

Krajský soud v Praze oprávněnému prostředku nevyhověl a přezkoumávané rozhodnutí orgánu důchodového zabezpečení potvrdil. Ve svém rozhodnutí vycházel z výpovědi navrhovatele jako účastníka řízení, z obsahu posudkového spisu a zejména z posudku posudkové komise sociálního zabezpečení bývalého Středočeského krajského národního výboru z 3. 4. 1990 a z posudku posudkové komise ministerstva práce a sociálních věcí ČR, pracoviště v P., z 30. 4. 1991, podle nichž navrhovatel v roce 1984 nebyl z výkonu kvalifikovaného hornického zaměstnání převeden z důvodů zdravotních, ale na základě posudku lékařské posudkové komise z 21. 12. 1983 pro onemocnění podstatně se zhoršující vlivem pracovního prostředí ve smyslu ustanovení vyhlášky č. 129/1979 Sb. (a její přílohy) a ani současné vyšetření jeho zdravotního stavu na oddělení nemocí z povolání Fakultní nemocnice v P. nepotvrdilo onemocnění nemocí z povolání. Proto není invalidní ani není částečně invalidní.

V odvolání navrhovatel proti usnesení soudu prvního stupně opakoval námitky uvedené v oprávněném prostředku a v průběhu řízení před soudem prvního stupně. Vyslovil nesouhlas se závěry lékařské posudkové komise z roku 1983 a nedůvěru ve správnost uvedených posudků posudkových komisí sociálního zabezpečení. Požadoval vyžádání posudku soudního znalce s tím, že je přesvědčen, že znalecký posudek potvrdí jím tvrzené skutečnosti, především to, že není schopen vykonávat jakoukoli práci pro svůj špatný zdravotní stav, který je nutno hodnotit jako dlouhodobě nepříznivý.

Nejvyšší soud České republiky svým usnesením potvrdil usnesení soudu prvního stupně a o nákladech řízení rozhodl tak, že se jejich náhrada žádnému z účastníků řízení nepřiznává.

Z odůvodnění:

Jde-li o důchod podmíněný zdravotním stavem, je rozhodnutí soudu především závislé na odborném lékařském posudku. V řízení ve věcech důchodového zabezpečení posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost občanů příslušné posudkové komise (do 1. 9. 1989 jimi byly podle ustanovení § 13 písm. a/ zákona č. 114/1988 Sb. posudkové komise sociálního zabezpečení bývalých krajských národních výborů a od 1. 9. 1990 jimi jsou podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 114/1988 Sb. ve znění zákona č. 210/1990 Sb. posudkové komise ministerstva práce a sociálních věcí ČR). Soud prvního stupně proto nepochybil, když ve svém rozhodnutí vycházel z citovaných posudků uvedených posudkových komisí. Komise podaly posudky v řádném složení na základě řádného vyšetření navrhovatele. Posudek ze dne 30. 4. 1991 hodnotil zdravotní stav navrhovatele podle podkladů oddělení nemocí z povolání Fakultní nemocnice v P. ze dne 18. 3. 1991, zejména podle výsledků neurologického vyšetření a EMG, který byl vyžádán soudem prvního stupně k objasnění tvrzení navrhovatele, že trpí a již v době převedení trpěl nemocí z povolání (onemocněním z vibrací). Protože podle těchto posudků je navrhovatel při zjištěném zdravotním stavu schopen vykonávat zaměstnání strážného, které vykonává od převedení z práce v podzemí dolu v roce 1984 dosud a které je ve smyslu ustanovení § 20 vyhlášky č. 149/1988 Sb. navrhovatelovým dosavadním zaměstnáním, není invalidní ani není částečně invalidní.

Nedošlo-li ke skončení zaměstnání pracovníka v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech z důvodů dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (což vyplývá i ze zprávy oddělení nemocí z povolání ze dne 18. 3. 1991, která se zabývala vývojem navrhovatelova zdravotního stavu), nýbrž z důvodu primární prevence, jímž bylo v roce 1984 i převedení z důvodu prevence před onemocněním vlivem pracovního prostředí, nelze uvedené zaměstnání pokládat za

jeho dosavadní zaměstnání. Dosavadním zaměstnáním navrhovatele je tedy zaměstnání strážného, které vykonává od roku 1984 dosud.

Protože o správnosti citovaných posudků posudkových komisí sociálního zabezpečení nemá důvodu pochybovat ani odvolací soud a navrhovatel v odvolání neuvedl žádné nové rozhodné skutečnosti, které by uvedeným komisím nebyly známy a které by v posudcích nezhodnotily, nebylo třeba doplňovat dokazování dalším vyšetřením a hodnocením navrhovatelova zdravotního stavu, jehož se v odvolání domáhal.

Protože navrhovatel není invalidní ani není částečně invalidní, nemohlo být vyhověno jeho požadavku, aby mu byl přiznán invalidní důchod, ani mu nemohl být přiznán částečný invalidní důchod.

Věcně správné usnesení soudu prvního stupně bylo proto odvolacím soudem podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrzeno.